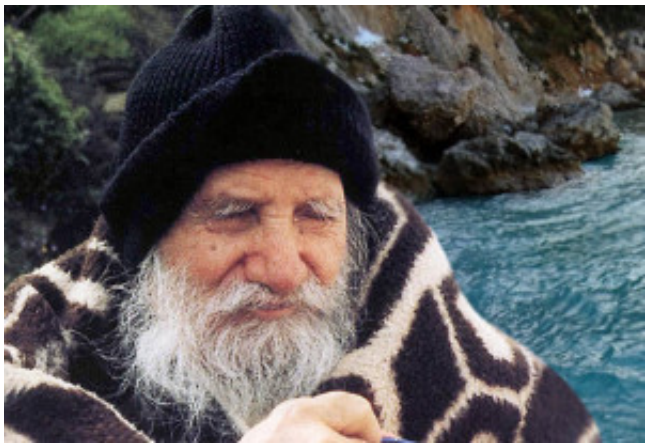
Η τελευταία είσοδος του οσίου Πορφυρίου στο Άγιον Όρος

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 8 Φεβρουαρίου, 2017

«Επισκεπτόμουν το Άγιον Όρος από παιδί πολύ συχνά και το γεγονός που θα σας περιγράψω δεν μπορώ να το τοποθετήσω άριστα στον χρόνο. Ήταν μάλλον μετά το 1990, η δε περίοδος του χρόνου ήταν μάλλον Φθινόπωρο και ταξίδευα μόνος μου για τα Κατουνάκια, για τον παπα–Εφραίμ και τους Δανιηλαίους. Οι προσκυνητές ήσαν λίγοι. Το καΐκι που έκανε την διαδρομή Δάφνη–Λαύρα ήταν δεμένο στον ένα και μοναδικό τότε Αρσανά και το κουμαντάριζε ο δούλος του Θεού Ιορδάνης με την οικογένειά του. Άνθρωπος ευλαβής, πεισματάρης με την θάλασσα, γνώστης των καιρών και κυρίως των μικρών ιδιοτροπιών των πατέρων. Εκείνη την ημέρα ήταν νοτιάς, η θάλασσα είχε δυσκολία, ο Ιορδάνης είχε ακυρώσει το δρομολόγιο για την Λαύρα και φώναζε σε όλους μας, «τελευταίος σταθμός Αγία Άννα». Η αλήθεια ήταν ότι δεν με βόλευε, αλλά σκέφτηκα να μπω στο καΐκι και να κατέβω Αγία Άννα και να ανεβώ στο κάθετο καρδερίμι και μετά παράλληλα με την ακτή να περπατήσω με τα πόδια για τα Κατουνάκια. Ήμουν νέος και είχα τότε αντοχές για αυτές τις διαδρομές.

»Όταν μπήκα και κάθισα στον πάγκο, έσκυψα και είδα στον πάτο του καϊκιού ένα κουβάρι, ένα μπόγο, μια κουβέρτα από την οποία πρόβαλε ένα καλογερικό σκουφί πλεκτό. Κατάλαβα ότι κάποιος ασθενής γεροντάκος καλόγερος ταξίδευε μαζί μας. Δίπλα του στεκόταν ένας άλλος σεμνός καλόγερος, φορώντας τα συνήθη ρούχα των μοναχών, ο οποίος και τον διακονούσε. Ήταν όμως σκοτάδι εκεί μέσα και δεν μπορούσα να καταλάβω ποιος ήταν. Μαζί μας μπήκαν και καμμιά δεκαριά άλλοι προσκυνητές και κάνα δυο μοναχοί. Ο Ιορδάνης έκανε τον σταυρό του και άρχισε να μανουβράρη την βάρκα του, για να φύγουμε από το λιμανάκι της Δάφνης και να

προχωρήσουμε προς τα νότια. Συνέχισε να φωνάζη και να λέη «το καράβι θα πάη μέχρι την Αγία Άννα και εκεί θα κατεβήτε όλοι· έχει φουρτούνα και καιρό και δεν θα σας πνίξω εγώ».

»Αφού ανοιχτήκαμε λίγο και πήραμε παραλία–παραλία τον δρόμο με σκαμπανεβάσματα από τα κύματα, καθήμενοι ακούνητοι στους πάγκους μας, διότι ήταν αδύνατον να μετακινηθούμε από την θάλασσα, τότε ο Ιορδάνης άφησε την λαγουδέρα, δηλαδή το καράβι πήγαινε μόνο του, κατέβηκε την μικρή σκάλα προς τα ύφαλα του καϊκιού, πήρε τον μπόγο στα δυό του στιβαρά χέρια και τον έφερε στο φως και τον έβαλε πάνω στην σκεπή της μηχανής και τότε, μέσα από αυτή την κουβέρτα, πρόβαλε το κεφαλάκι του γέροντος Πορφυρίου. Ο Ιορδάνης με στοργή μητρική τον τακτοποίησε μαζί με τον πατέρα Φώτιο, που ήταν ο μοναχός που τον συνόδευε, αλλά του είπε με αυτόν τον δωρικό τρόπο της ομιλίας του: «Γέρω–Πορφύρη, μην σκεφτής να πας πέρα από την Αγία Άννα, Καυσοκαλύβια το καΐκι μου δεν πηγαίνει, να σε πνίξω δεν θέλω, να με πνίξης δεν θέλεις, λοιπόν κατεβαίνεις στην Αγία Άννα, μένεις σε κάποιο Κελλί κοντά στην παραλία και, όταν φτειάξη ο καιρός αύριο–μεθαύριο, σε πάω στα Καυσοκαλύβια».

»Ο Γέροντας δεν είπε τίποτα, αλλά η χαρά ολονών μας που συνταξιδεύαμε με αυτόν τον θησαυρό ήτανε ανομολόγητη. Κούναγε η βάρκα τόσο πολύ που με δυσκολία πήραμε την ευχή του, και βλέπαμε αυτό το κεφαλάκι να ξεπροβάλλη και με ένα ιλαρό βλέμμα να κοιτάζη εμάς και την θάλασσα. Περάσαμε τον Αρσανά της Σιμωνόπετρας και πορευόμασταν προς την Γρηγορίου. Εκεί έπιασε λιμάνι το καΐκι για να κατέβουν τρεις–τέσσερις προσκυνητές, αλλά το καΐκι το έφερε κοντά στο μουράγιο ο γέρω–Συμεών, που με ένα άγκιστρο σαν σάρισα του Μεγάλου Αλεξάνδρου έπιασε την κουπαστή και την έσυρε στο μουράγιο. Μόλις είδε τον γέροντα Πορφύριο, φωνάζει: «Ρε, Πορφύριε, εσύ είσαι;». Ανεβαίνει μία μικρή ανηφόρα και χτυπά το καμπανάκι για να ακούσουν οι γέροντες και φώναζε: «Ο Πορφύρης, ο Πορφύρης· ελάτε να τον χαιρετήσετε και να πάρετε την ευχή του· ο Πορφύρης μπαίνει μέσα».

»Ποδοβολητά ακούστηκαν και ξεπρόβαλαν καμμιά σαρανταριά νέοι μοναχοί να τρέχουν στο καρδερίμι να πάρουν την ευχή του Γέροντα. Ο Ιορδάνης φοβούμενος τον καιρό και να μην αναποδογυρίση η βάρκα με τόσους που ερχόντουσαν να χαιρετήσουν, έβαζε την τάξη. Ο Γέροντας με προσήνεια και οφθαλμό χαρούμενο, τους χαιρετούσε όλους και ασπαζόταν όλων το χέρι. Τα ίδια γίνανε και στην Διονυσίου. Στην Αγίου Παύλου είχε τόσο θάλασσα που δεν μπορούσε να πιάση, στην Νέα Σκήτη, το κολωνάκι του Αγίου Όρους όπως λένε, είχαν κατέβει πατέρες στην παραλία ειδοποιημένοι πιθανά τηλεφωνικά από την Γρηγορίου. Τα ίδια και εδώ, ένα πανηγύρι αγάπης.

»Η θάλασσα μάνιαζε χειρότερα όσο προχωρούσαμε στις άκρες του Αγίου Όρους. Στην Αγία Άννα μπήκε στο λιμανάκι του Αρσανά ο Ιορδάνης και είπε, «τέρμα,

κατεβαίνετε όλοι εδώ». Τι να κάνουμε; Βγήκαμε από την βάρκα. Ο γέρων Πορφύριος ακούνητος. Ο Ιορδάνης ασφάλισε καλά την βάρκα στο μουράγιο, πήρε ξανά τον Γέροντα αγκαλιά και τον έβγαλε έξω. Ο Γέρων έλεγε, «θα πάμε, Ιορδάνη, θα καλυτερέψη ο καιρός». Ο Ιορδάνης απάντησε: «Τόσα χρόνια εγώ δεν είδα σε τέτοια φουρτούνα να καλυτερεύη· παπά, εσύ την δουλειά σου την ξέρεις και εγώ την δικιά μου», ακούμπησε τον Γέροντα σε ένα πεζούλι, αφού του έστρωσε τρεις–τέσσερις κουρελούδες, και του είπε πως θα ειδοποιούσε κάποιο σπίτι της παραλίας να τον φιλοξενήση. Εγώ δεν έφευγα· ρωτάω τον πατέρα Φώτιο: «Να πάω με τα πόδια ή να μείνω μαζί σας και να γλυτώσω τόσο κόπο;». Ο πατήρ Φώτιος μου είπε: «Εμείς πάντως θα πάμε, αφού το λέη ο Γέροντας, εσύ κάνε όπως θέλεις». Περίμενα κανένα μισάωρο, ο καιρός χειροτέρευε, αλλά και ο Γέροντας δεν έφευγε από το πεζούλι. Είχαν έρθει και πατέρες από τα γύρω Κελλιά, του φτειάξανε και φασκόμηλο και κουβέντιαζαν μια χαρά, περιμένοντας να φτειάξη ο καιρός. Η νεανική μου ανυπομονησία είχε φτάσει στα όριά της. Πλησίασα τον γέροντα Πορφύριο και τον ρώτησα:

– Πάτερ Πορφύριε, να μείνω μαζί σας, θα πάμε σήμερα ή να φύγω με τα πόδια να πάω στον πάτερ Εφραίμ; Και μου αποκρίθηκε:

– Κάτσε, ευλογημένε, εμείς πάντως θα πάμε.

– Γέροντα, ο καιρός χειροτερεύει, ο Ιορδάνης σκούζει, εσύ έχεις κάπου να πας, εγώ είμαι κοσμικός· πού θα πάω άμα νυχτώση;

– Εσύ, Βαγγέλη μου, μου είπε, έχεις δυο που σε βασανίζουν· το ένα είναι ότι τρως από τα αυτιά σου (εννοούσε ότι μου αρέσουν οι έπαινοι να τους ακούω) και το άλλο βιάζεσαι. Κάνε όπως σε φωτίσει ο Θεός, εμείς πάντως θα πάμε.

»Αφού είδα και απόειδα, πήρα τα ποδαράκια μου, ανέβηκα τα τόσα σκαλοπάτια της Αγίας Άννης και πήρα τον γκρεμό–γκρεμό παράλληλα με την θάλασσα για τους Δανιηλαίους· και τότε είδα το θαύμα! Το καΐκι του Ιορδάνη να ταξιδεύη στο γυαλό, πίσω από το καΐκι κύματα μανιασμένα, μπροστά από το καΐκι θάλασσα λάδι, σαν να κόβης βούτυρο με μαχαίρι, ο ουρανός ενώ ήταν καταχνιά είχε ανοίξει και δέσμες φωτός σαν προβολείς σκέπαζαν το καΐκι προς την διαδρομή του. Καμμιά δεκαριά δελφίνια ήσαν δίπλα στην βάρκα, ο δε γερω–Πορφύριος καθόταν στην άκρη της βάρκας, είχε το χέρι μέσα στο νερό και χάϊδευε τις μουσούδες των δελφινιών, τα οποία χοροπηδούσαν γύρω–γύρω. Τότε μέσα μου αναφώνησα, «τούτος είναι άγιος». Πράγματι φτάσανε στα Καυσοκαλύβια και ο Γέροντας ανέβηκε στο Κελλί του και από τότε πια δεν ξαναβγήκε· ακόμη και τα κόκκαλά του χάθηκαν για να μην τον τρέφουν τα αυτιά του.»

Μαρτυρία π. Ευαγγέλου Παπανικολάου, Ιατρού

[Από το βιβλιο : «Ο Όσιος Πορφύριος (Μαρτυρίες-Διηγήσεις-Νουθεσίες)». Α ‘ Μαρτυρίες. Έκδοση «Ενωμένη Ρωμηοσύνη » σελ. 194-200]

(Πηγή ηλ. κειμένου: koinoniaorthodoxias.org)